

11

1968

ANUL XIX

Luminita

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

P11

316

$1+2=?$

$3:2=?$

ARTA: FELICIA AVRAM

Lucian vă răspunde

Pionierii clasei a III-a B
(Școala generală nr. 217, București), îndrumați de tovarăsa învățătoare Ștefania Feber, iubesc mult dansurile populare.

O veste bună pentru copiii cărora le place să călătorească cu gândul: cele mai valoroase povestiri pentru copii din lume, scrise de autori români și străini, vor fi publicate în cărți mici, cît să încapă într-un buzunar, cu coperte lucioase și frumoase, ca niște mici tablouri. Prețul unui astfel de volumaș va fi de 1 leu sau cel mult 2 lei.

Numele colecției din care fac parte aceste cărți sună ca un îndemn pentru voi: «Prima mea bibliotecă».

Dragii mei, citiți și știți sigur că au să vă placă mult «Călin Nebunul» de Mihail Eminescu; «Nepoata lui Moș Mitruț» de Ion Agârbiceanu și «Povești» de Frații Grimm.

REZULTATELE MARELUI EXPRES- CONCURS

(lansat în revista «Luminița» în luna septembrie)

Pentru răspunsurile frumoase și exacte au cîștigat (prin tragere la sorți):

PREMIUL I, un aparat de fotografiat, Radu Mihai, clasa a II-a, Suceava.

PREMIUL II, o minge de volei, Tudor Onița, clasa a III-a, Craiova.

PREMIUL III, jucării mecanice;

RADION IRINA, comuna Mahmudia, județul Tulcea; BOZDOC MIHAI, Cîmpia Turzii; BOGDAN AURELIA, comuna Gănești (Seuca), județul Mureș; SÂNDIȚĂ VICTOR, comuna Optași-Măgura, județul Olt; BURCA MARIANA, comuna Holod, județul Bihor.

Lui Fănel Iordache din București și celorlalți copii care mi-au cerut adrese ale unor pioniere cu care să se împrietenească și să poarte corespondență le prezint pe pioniera Duță Mariana, din clasa a IV-a a Școlii generale nr. 2 din Giurgiu, care a cîștigat premiul I (un ceas de mîină) datorită răspunsurilor frumoase pe care le-a dat cu prilejul concursului «Cine citește «Luminița» cîștigă», organizat de redacția noastră în orașul său.

Nelu Cumpănașu, elev în clasa a II-a Tirgoviște, îmi scrie că de cînd l-a dispărut de acasă Florică, un ciine ciobănesc alb cu o urechiușă neagră, nu mai poate să-și scoată tristețea din suflet. Fără Florică vacanța nu a avut nici un haz, mi se plînge băiatul.

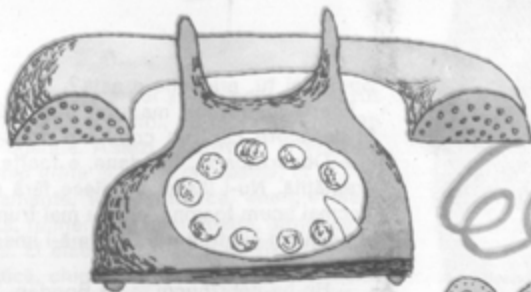
Dragă Nelule, îți înțeleg necazul, pentru că știu cît de inteligenți și simțitori sînt cîinii, cît de tare își iubesc ei stăpînii, cum îi apără și cum suferă omenește dacă acestora li se întîmplă ceva. Părerea mea ar fi să te interesezi pe la prieteni și — dacă mămica este de acord — să-ți faci rost de un cățel mic, pe care să-l crești tu și să-l dresezi ca pe Florică. Și așa, încet, încet, totul va fi iar ca înainte (urmărește revista, într-unul din numerele viitoare vă vom povesti cum se dresază un ciine).

COPIL, desprindeți din revistă paginile 9 și 10 și alctuiți-vă o cărțică!

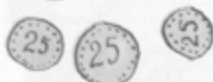
Doi copii din Italia ne-au trimis fotografia «cățelului lor Romeo».

Telefonul public

Desene: STELA CREȚU

În holul școlii s-a pus telefon public. Până nu de mult, de îndată ce suna de recreație, copiii aiergau cu toții să bea apă. Acum se grăbesc la telefon. Coborînd în goană scările, în buzunare le zornăie monedele de 25 de bani, adunate cu grijă.

Cei mici, care au clasele la parter, ajung primii la aparat. De altminteri, ei au și cea

mai mare nevoie de el, fiindcă o despărțire de patru ore de mamica trebuie alinată într-un fel. Se străduiesc din răspuț să țină receptorul cu un capăt la gură și totodată cu celălalt la ureche, să formeze numărul, să o numească pe mamica lor — culmea! — tovarășa cutare și cutare, pentru ca, în sfîrșit, cînd, cu chiu, cu vai, ea ajunge la telefon, să-i spună:

— Mămico, am mîncat mărul.

Ca să vezi! Pentru atîta lucru... Dar după fața puștiului care vorbește se vede că mămichiului nu i se pare un lucru chiar atît de neînsemnat și că pentru mărul acela dat gata el merită toate laudele. În sfîrșit Radu și Irimie au alte socoteli. Stai numai să terminе «ăștia».

— Îi spui că mîncîci la mine, înțelegi? zise Radu.

— Las'că mă descurc eu...

— Că ne facem lecțiile împreună și că vîi la ora 5, adică știi tu... cu drumul, cu...

— Ei...

— Am luat locuri pe rîndul trei...

— Alo! Bunica? (E rîndul unui băiețel blond, care e atît de uluit că aude în receptor glasul bunicii de acasă încît ai crede că telefonul s-a inventat azi și a fost pus el să taie panglica roșie și să-l inaugureze cu prima convorbire, de față cu o numeroasă asistență). Alo! Am avut scrisul și acum o să avem citirea și pe urmă ne dă drumul acasă. La revedere! Sigur, monede au cu toții. Mai greu e că nu știi ce să spună la telefon. Unul a avut o idee: să spună ce notă a luat. Acum toți cei care au luat o notă tropotesc de nerăbdare să le vină și lor rîndul să vorbească.

— Mămico, am luat zece la caligrafie! — Alo! Tăticule, mi-a pus notă pe caiet. Îmi cumperi?

— Haide, nu vă mai tirguiți atîta, se burzuluiește Irimie. Mai sînt și lucruri importante de vorbit la telefon.

— Bineînțeles, se supără și Radu. Hai, picuile, spune și tu odată c-ai mîncat pîinea cu unt și gata. Fă o bucurie acasă, generosule!

Radu și Irimie își sună nerăbdători monedele în buzunar.

— Tu cu cine vorbești, cu mama ta? se interesează Radu clipind întreprinzător.

— Nu, pe mama n-am unde o suna. Vorbesc cu tata, că azi are zi liberă, e acasă. Sper să...

— Eu vorbesc cu mama, ea mă crede mai lesne.

Un băiat înalt, dintr-a zecea sau a unsprezecea, cu cravată albastră și cu ochelari, se apropie de telefon și-i roagă pe cei mici să-i îngăduie să telefoneze numai o clipă. El vorbește liniștit, cu vocea scăzută, fără să se uite victorios la cei din jur, adică ia uite ce lucru grozav fac eu, dau un telefon! În timp ce ascultă, suride, urmărind cu mare atenție parcă, cu vîrful arătătorului chenarul auriu al aparatului.

— Sărut mîna. Poți să-mi aduci o riglă de calcul la prînz, cînd te întorci acasă? Da? Știi, am o surpriză. Nu, nu pot să-ți spun acum, cînd vin. La revedere.

Plecînd, zice copiii mulțumesc. Ei îl urmăresc cu admirație și acum nu le mai prea vine să dea și ei telefon ca să spună o nimică toată. Riglă de calcul, o surpriză... Asta, da!

Irimie formează numărul de-acasă.

— Alo!

Radu îi face semne din mînă cu degetele răsfirate: adică ora 5...

— Tăticu?

Arătînd cu un deget spre gura deschisă, Radu vrea să-i mai amintească o dată lui Irimie să spună că ia masa la el.

— Tăticule, aici, în holul școlii s-a pus un telefon public.

— Lasă asta, se strîmbă Radu, spune-i odată.

— Tăticule, nu te supăra, eu am luat 6 la naturale... Nu, tăticule. Nu mă duc. Știu. Am înțeles. Da, tăticule. La revedere. Radu a rămas uluit. Se ia după Irimie spre clasă, iscodindu-l:

— Ce-i asta? Ce te-a apucat?

— Așa... Cînd am zis alo a răspuns: «Da, băiatule».

— Și cum voiai să-ți spună, «Da, fetițo»?

— Nu, dar am știut precis că și-a ridicat ochelarii pe frunte...

— Și ce-i cu asta?

— Și și-a apăsât degetele pe pleoape, și...

— Și ce?

— Nu știu.

— Ce nu știi?

— Nu știu, nu știu, nu știu..., repetă Irimie și, alergînd în clasă, se așază pe locul lui, gînditor. Cînd intră profesorul de matematică, asemănarea lui cu tăticu i se pare izbitoare, și fața lui Irimie se luminează de un zîmbet plin de căldură.

Cei care-au instalat în holul școlii un telefon public ar face bine venind zilnic să-l descarce de monede. De-aici sînt lucruri multe de comunicat și aparatul se umple pînă la refuz.

MIHAELA MONORANU

Lângă Moldova apa

20 000
DE
LEGHE
PRIN
ȚARĂ

de OVIDIU ZOTTA

Deunăzi, Ușurelu a intrat în biroul meu cu o înfățișare foarte preocupată.

— Ah, domnul cerbi! am exclamat eu, sint încintat. Dar cum se face că nu te însoțește nici Mitică, nici Bogdan?

— E vorba de o chestiune personală, spuse cu seriozitate Ușurelu.

— Perfect, dă-i drumul.

— Aș vrea un mic concediu, mărturisi el.

— O, desigur după atâtea călătorii cred că ești cam obosit!

— Cerbii nu obosesc niciodată, preciză el demn.

— Scuză-mă, am vrut să spun că și se cuvine o mică perioadă de relaxare. Am să telefoniez imediat la O.N.T. Ce preferi, munte, litoral sau o stațiune balneară? Prin O.N.T. un concediu de neuitat!

— Da, spuse Ușurelu, dar eu am să mă duc acasă. Fac asta în fiecare an. E normal, nu?

— Dragul meu, va fi întocmai cum dorești. Nu uita să ne scrii!

Mi-am luat rămas bun de la Ușurelu.

nunchiul meu drept. Scuză-mă, dragă! Intră, la loc.

— Mulțumesc, sint grăbit, zise piticul cel înțelept. Am venit deoarece aș dori o zi liberă.

— Mă rog! Nu văd însă de ce îți ceri voie. Ai destule zile când poți să faci ce vrei.

— E vorba de duminică, spuse el. La noi duminica e cea mai importantă, pentru că Bogdan nu se duce la școală.

— Fie și duminică. Dar ce ai de gând să faci?

— Mă duc cu Ușurelu la țară! mă vesti el, exuberant. Sper că n-ai nimic împotriva.

— Vai de mine, cum o să am?

— Bine. Vezi, îmi atrase el atenția, că dumneata și soția rămîneți singuri cu Bogdan! Să aveți grijă de el, să nu-l certați, să băgați de seamă dacă nu-i prea transpirat cînd vine să bea apă...

— Ajunge, nu mă mai dăscăli, știu ce am de făcut, mă cam supărai eu. La revedere și călătorie frumoasă.

Spune și tu, prietenie e asta?

Foarte just! Nimic mai grav decît să nu fii de acord cînd un copil are dreptate.

— Observația ta, Bogdane, e foarte înțeleptă. Nu-i lăsam să plece fără noi! Tocmai acum toamna, cînd e mai frumos și se culeg și strugurii. Cheamă-i imediat încoace.

— Ha-ha-ha! izbucni în rîs Bogdan. Totul merge de minune!

...De-abia atunci îmi dădui seama cît de bine lucrase Bogdan... De fapt, chiar ei îl trimisese pe Ușurelu la mine!

Spre nordul Moldovei duc căi ferate, șosele pe care gonesc automobilele, linii aeriene. Dar sub toate aceste trasee moderne stă vatra drumului din vechime care străbatea Moldova din Dorohoi și Suceava la Roman și Bîrlad, la București și la schelele (adică porturile) Galaților și Brăilei. Pe aici treceau care solide, trase de boi zdraveni, încărcate cu grîile și cherestea, cu sare și cu butoale de vin, cu stofe și cu uneite, mărfuri venite de departe, de la Lipsca sau de la Istanbul, sau și mai de departe, din Lyon, din Veneția sau de pe meleaguri orientale. Cînd și cînd caravanele erau depășite de armăsarii focosi ai trăsurilor de călători și poștă. Seara se deschideau cu veselie porțile cele grele ale hanurilor cum era clasicul han al Ancuței, de pe lîngă Roman, pe care l-a trecut în legendă Mihail Sadoveanu. Cărușii dejugau boii, le frecau spinările

Peste cinci minute aud o nouă serie de ciocănituri în ușă. Deschid. Nimeni. Mă întorc la birou. Din nou, ciocănituri. Alerg la ușă. Deschid...

— Te faci că nu mă vezi? răsună o voce înțepată. Și totuși, cînd ai nevoie de mine, mă zărești dintr-o aruncătură de ochi!

— A, Mitică! spusei văzîndu-l lîngă ge-

Pleacă Mitică, dar nu trec patru minute și iar: cioc-cioc. N-am apucat să mă mai ridic de la birou că ușa s-a și deschis, cu destulă violență. Era Bogdan, roșu de indignare.

— Bine, tăticle, e posibil? Te-ai înțeles cu el!

— Nu pricep...

— Ba pricepi foarte bine! Egoiștii ăștia de Ușurelu și Mitică vor să plece fără mine!

aburite cu șomoioage de paie, le puneau dinainte apetisantele baloturi cu fin proaspăt, apoi se trăgeau și ei în încăperea hanului să ceară cu strășnicie cei mai grași pui la proțap și cei mai bun vin, dar mai cu seamă să asculte veștile cele noi. Astăzi, pe vechiul loc al hanului Ancuței se înalță clădirea reconstituită, și, dacă în locul carelor n-ai vedea șirurile de turisme de la parcare, te-ai crede în zilele lui Cozma Răcoare.

De la înălțimea la care zburam — bănuți, desigur, că am călătorit pe spinarea

lui Ușurelu, cerbul zburător — am văzut și lucrurile cele noi, nu mai puțin demne de legendă. Astăzi moldovenii produc nu numai grîne și vin și cherestea, ci și medicamente, fibre sintetice, energie electrică, rulmenți, mașini-unelte, stofe, celuloză. Ei elaborează teorii de fizică, matematică, chimie sau filologie. Copiii recită din Eminescu și din Labiș, iar nepieritoarelor culori ale Voronețului li se adaugă izbînda arhitectonică a noului oraș Gheorghie Gheorghiu-Dej sau a construcțiilor din Piatra Neamț.

În satul de lîngă pădurea lui Ușurelu, undeva, nu departe de riul Moldova, ne-am oprit mai îndelung. Pe Ușurelu îl aștepta pitită pe după niște stejari o tînră și sfioasă domnișoară cerboaică; văzînd-o, mi-am dat imediat seama de ce în ultimul timp îmi dispărea mie cîte un plic din mapa de corespondență: Ușurelu nu uita să-i scrie în fiecare săptămînă. Mitică însă a ținut să ne însoțească în sat:

— Poate e vreo șezătoare, vreo nuntă.
— Adică, da, te știam eu mare petrecăreț.

— Nu, domnule! Mă interesează folclorul.

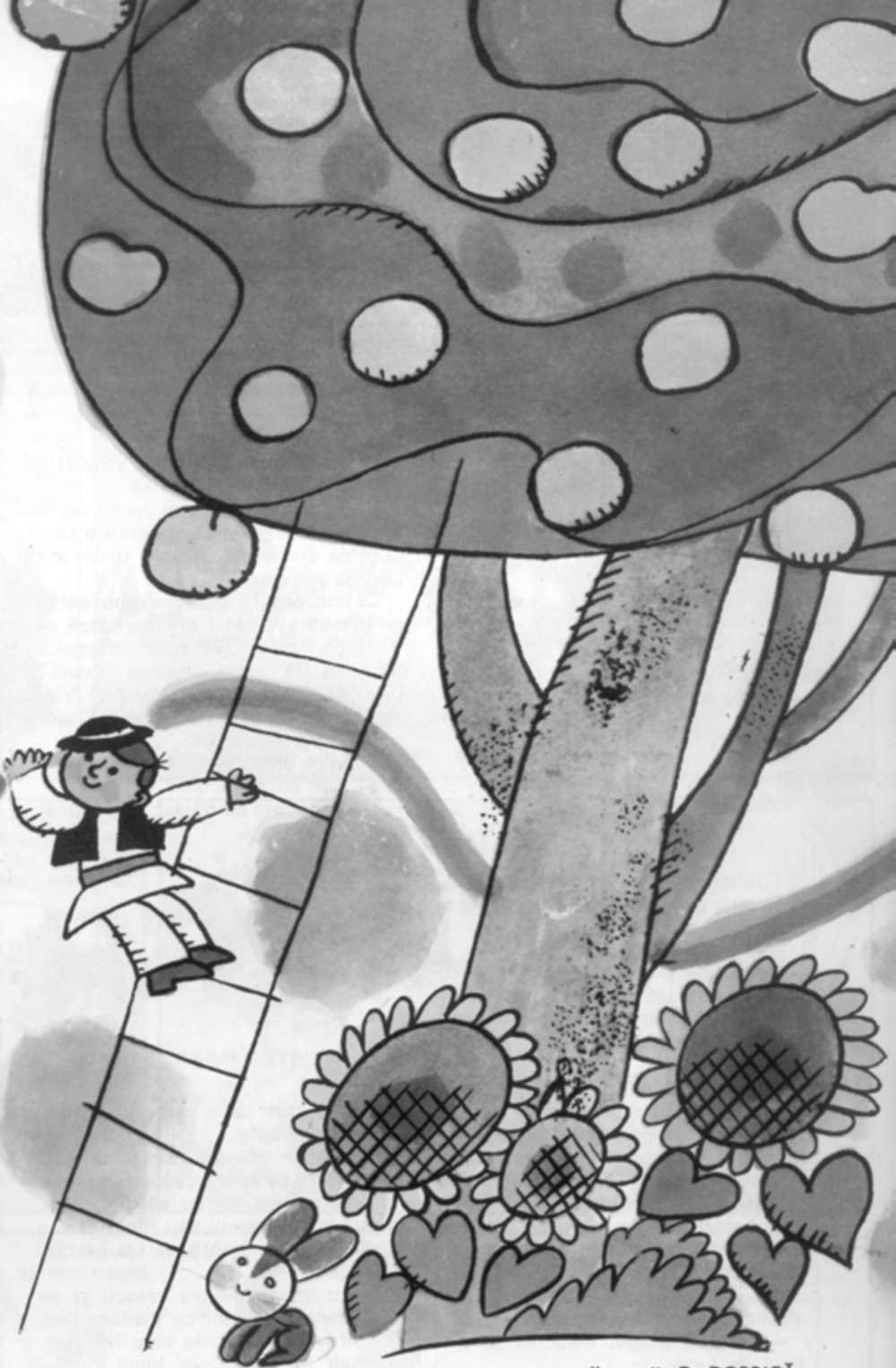
— De pildă, «Bun e vinul ghiurghiului...»
— Silentium! ceru Mitică pe latinește, liniște.

Pe ulițele satului. Bogdan a fost foarte mirat că toată lumea ne dădea bună ziua, deși nu cunoșteam pe nimeni.

— Să știi și tu, i-am explicat, că între multe alte calități, sâtenii o dețin și pe aceea a perfecteii politeți. Un vechi obicei cere ca să saluți pe oricine chiar dacă nu-ți este cunoscut. Te-aș sfătui, așadar, să procedezi la fel și să saluți tu întîi pentru că ești cel mai tînăr.

Am umblat toată ziua. Alte explicații ne-a furnizat Mitică. Toamna se recoltează porumbul, cartofii, sfecla, se culeg livezile și viile. La desfășuratul porumbului, unde am nimerit și noi, e foarte vesel. Oamenii se răspîndesc printre rîndurile de tulpini de porumb și extrag lingoul de aur din culcușul său vegetal. Răsună glume, cîntece, chemări hazlii. Mai la vale huruie tractoarele care seamănă grîul pentru recolta viitoare. Pe alocuri se ridică, clădite cu chibzuială, pe prepeleci — adică pe prăjini anume făcute din trunchiurile de copaci înalți și subțiri — stogurile de lucernă. Autocamioane trec încolo și încoace încărcate cu mere purpurii — ionatane — sau de culoarea aurului — parmen. Șoferii conduc cu prudență ca să nu se vatăme roadele. Alte camioane sau căruțe se opresc pe la porțile caselor. Gospodarii dau cu plăcere o mîină de ajutor la descărcat; sînt o mulțime de saci pîntecoși cu produsele ce li se cuvin, alături de bani, pentru munca lor în cooperativa agricolă de producție. Bunicii, ajunși la vîrsta meritatei odihne, primesc, de asemenea, dreptul lor.

Sigur că, în cele din urmă, am făcut ce am făcut și ne-am rătăcit în... vie. Nu cred că mai este nevoie să vă spun cu ce ne-am ocupat aici. E destul să vă spun că după un ceas eram, fiecare, mai greu cu cîte

Ilustrații: D. DOBRICĂ

2—3 kg... Cît despre Mitică părea neobișnuit de vesel. Dispăruse nu știu unde timp de vreun sfert de ceas, cam în direcția de unde se auzea zgomotul presei care făcea must. Bineînțeles că s-a nimerit să vedem și vreo două nunți. Muzicile cîntau cu entuziasm, iar mirii treceau cînd încolo, cînd încoace în mașină mică. Alți gospodari, profitînd că e duminică, poftiseră instalatori să le pună un bec electric în plus în ogradă sau să vadă de ce face «purici» televizorul. Seara am petrecut-o la școala din sat. Era o serbare cu dansuri, cîntece și o plesă de teatru. Bogdan s-a minunat de mulțimea elevilor. I-am explicat că nu-i nici o mirare, sînt elevi din douăsprezece clase, aici fiind un liceu.

Bogdan și-a umplut carnețelul cu adrese. A găsit aici mulți prieteni pe gustul lui, adică dispuși să discute cîte-n lună și-n stele, capabili să înșiruie în zece secunde 20 mărci de automobile și s-o deosebească dintr-o sută de voci pe aceea a Ritei Pavone.

Într-un tirziu, conduși de copiii amici, ne-am îndreptat spre pădure, unde ne așteptau Ușurelu și prietena lui, acum ceva mai sociabilă. Am mai stat și acolo de vorbă, ocazie cu care ne-am umplut buzunarele cu alune, și în cele din urmă, promițînd că vom mai reveni, am decolat dacă acest verb se potrivește cu un cerb.

De prisos să spun că în tot timpul călătoriei la întoarcere Mitică a dormit tun.

Povestire
din viața
lui
LENIN

Trintind ușa, așa cum făcea de obicei, oaspetele rosti vesel, ștrengărește:

— Iată-mă-s!

Oaspetele e micuț, seamănă cu o vrăbiuță bătaușă de primăvară. E Minka, micul prieten al lui Vladimir Ilici Lenin, băiețelul unui vecin, din cei deportați...

Pe Minka îl aduc în fiecare zi la Lenin «treburi importante»...

Minka își apropie gura de urechea lui Lenin și rostește încet, așa ca să nu fie auzit din camera alăturată:

— Hai să ne plimbăm.

— Astăzi pare-se că ai de discutat niște lucruri nu numai serioase, dar și secrete, ride Vladimir Ilici.

Minka înțelege gluma și dă din cap afirmativ.

— Nu pot, dragul meu, astăzi am mult de lucru.

— Vrei să te ajut și pe urmă să mergem să ne plimbăm?

— Ți mulțumesc, numai că, vezi tu, munca mea e grea...

Băiatul repetă din nou:

— Haide să ne plimbăm. Măcar un pic, doar atitica.

Pentru mai multă convingere, băiețelul arată virful degetului său mic.

— Ei, dacă e vorba numai de atit de puțin, nu pot să te refuz.

Și cele mai urgente treburi sînt lăsate de o parte. Parcă poți să nu-i faci o plăcere băiatului?!

— Haide! Să mergem! hotărăște Vladimir Ilici și-l gîdilă pe Minka.

Băiatul e mulțumit și ride în hohote.

Cățelușa Jenny sare de la locul ei și se îndreaptă și ea spre ușă.

Vladimir Ilici, Minka și Jenny ies în stradă. În razele strălucitoare ale soarelui de dimineată, zăpada scinteiază de-ți ia vederea...

Ca întotdeauna, în timpul unor astfel de plimbări, Minka îl bombardează pe Vladimir Ilici cu cele mai năstrușnice întrebări. De ce așa, de ce pe dincolo? Uite, și astăzi, propunindu-i lui Vladimir Ilici să meargă la Muntele Cocorilor, Minka îl întreabă:

— De ce oare se numește așa muntele? Sînt cocori acolo?

— Nu, cocorii nu trăiesc acolo; doar

parcă ar fi vrut să oprească pe cineva să iasă.

După ce stătu astfel citva timp, Minka înțelese că acum nu-i arde nimănui de el și prinse să adune în tăcere hirtiuțele aruncate pe jos.

Nadejda Konstantinovna fu prima care-l observă și-i dăruie multe creioane colorate, poze și penițe. Fără să bănuiască că e vorba de o despărțire apropiată, Minka umbla fără astîmpăr, cărîndu-și acasă la ei darurile neașteptate.

Deportații prinseră să ducă lucrurile afară din casă și să le așeze în sanie. Minka se neliști și mai tare și se apropie de Vladimir Ilici.

— Rămii cu bine, prietene, plec din Șuşenskoe pentru totdeauna, îi spuse Lenin. Cînd te vei face mare, poate, o să ne mai vedem. O să-mi aduc amînte totdeauna de tine. Se plecă spre băiat și-l sărută cu drag.

Minka privea la sania în care se așezaseră Vladimir Ilici și Nadejda Konstantinovna și tot aștepta: poate că o să-l poftescă și pe dînsul alături de ei și toți trei vor pleca să se plimbe.

El nu știa că Vladimir Ilici a ajuns la capătul termenului de deportare și acum se întoarce acasă, pentru a continua lupta din pricina căreia fusese surghiunit de guvernul țarist în îndepărtata Siberie.

Jenny continua să se agite tot mai mult, schelălăind jalnic.

Vladimir Ilici îl rugă pe Sosipatici să ia la dînsul căteaua. Acesta își scoase tăcut frînghia cu care era încins și o legă de zgarda ciinelui ca să nu fugă după sanie.

Sania dispăru din vedere. Deportatii se risipiră pe la casele lor. Minka se duse și el acasă și prinse să-și aranjeze hirtiuțele, pozele și creioanele colorate care-i fuseseră dăruite.

În ziua următoare, Minka se sculă devreme, ca de obicei. Se îmbracă în grabă și alergă spre casa vecină ca să spună:

— Iată-mă-s!

Dar în casa pustie îl întimpină doar Jenny. Veni în fugă la Minka, ca la cel mai apropiat și mai bun prieten, și-l linse pe bărbie. De data aceasta Minka n-o mai dădu la o parte. O luă de după gît și-i strînse tare capul la pieptul său.

MINKA

de **PAYLO MAKRUŠENKO**

cînd trec spre țările calde se opresc pentru o noapte...

Plimbările acestea de dimineată, înainte de a se apuca de lucru, deveniră o necesitate pentru Vladimir Ilici, intrară în programul său zilnic. Minka și Jenny erau însoțitorii săi permanenți.

Trecu un an. Minka crescuse și se împrietenise și mai mult cu Vladimir Ilici. Dar cînd se neliști cînd văzu, într-o zi, în casa lui Lenin, în locul ordinii desăvîrșite ce domnea întotdeauna, lucrurile mutate de la locul lor și hirtii aruncate pe jos!

Nadejda Konstantinovna așeza lucrurile într-o ladă. Vladimir Ilici scotea cărțile din rafturi și le făcea pachete, legîndu-le cu sfoară. Pe bănci ședeau triști deportații din Șuşenskoe, cunoștințe de-ale lui Lenin. Era de față și țărănul Sosipatici.

Văzînd toate astea, Minka rămase în prag, fără să mai spună obișnuitele-i cuvinte de salut.

Neliștea băiatului era împărțită și de Jenny. Căteaua umbla posomorîtă de colo pînă colo, schelălăind încet; apoi se lungi în dreptul ușii, de

CAPITANUL LUI MIHAI-VODA VITEAZUL

Desene: ALBIN STĂNESCU Scenariu: PETRE LUSCALOV

REZUMAT: Scrisoarea pe care Ioniță Udrea și Popa Stoica o duceau din partea lui Stroe Buzescu la Craiova și prin care Mihai, Banul Craiovei era vestit să fugă din cetate, căci viața îi este în primejdie le este furată celor doi prieteni prin viclesug. Cei de uneltesc sint oamenii lui Alexandru Vodă cel Rău, boierul Hossu și lupința Ruxandra. Ajungând la bănie, Ioniță și Popa Stoica se pomenesc că poartă o scrisoare cu pecetea false ale Buzescului. Boierul Hossu îl face pe Mihai să creadă că cei doi sint niște iscoade, așa că ei sint închiși în turnul palatului. Totuși, pentru a afla mai limpede cum stau lucrurile, Mihai trimite un curier la Stroe Buzescu.

1. — Faceți loc, sint curierul mării sale, banul Craiovei.

2. — Hainul de Mihai a simțit ceva... Să ne grăbim să-l punem în obezi... Pe cai! Spre Craiova!

3. — În sfârșit, am scăpat. Scrisoarea lui Stroe Buzescu se află în miinile boierului Hossu. Trebuie să i-o luăm.

4. — Udrea și afurisitul de popă au scăpat din temniță! Sint jos! Vin să te ucidă, măriă ta!

5. — La o parte, mișei! Il vrem pe boierul Hossu!

6. Ioniță cu sabia în mână alungă pe căpitanul boierului Hossu.

7. Oamenii boierului au fost risipiți.

8. Popa Stoica și-a făcut și el datoria. L-a legat zdravăn pe boierul Hossu, strigând: — Scrisoarea, jupine! Sau îți fac slujba de îngropăciune! Alege!

TIN
P-67.190-2

(VA URMA)

**Scrisă și desenată
Sde copiii unui
pământ al împlinirilor românești**

Alla Julia

Cu turistii la celula
lui Horia și Cloșco.

Statuile din lapidarium
își au fiecare istoria lor.

DEDICAȚIE:

Stihuri alese nu știu să îți dedic,
Sînt încă mic.

Aici e strînsă toată grija ta

Și munca mea.

Și fericit îți dau în dar,

Partidul meu, carnetul de școlar.

Pioniera PREDA LOMELIA

Școala generală Războieni

CEI 12 DIN CETATE

OPRESCU CONSTANTIN: Odată, noi,
pionierii clasei a VI-a A, am hotărît să alcă-
tuim un club al micilor ghizi.

IOSA ILEANA: Intr-o zi, tovarăsa dirigintă

PE-AL NOSTRU STEAG
E SCRIS:

UNIRE

Dragii mei nepoți
și strănepoți de glie,

Căldura sfîntă a Uni-
rii, căreia i-am fost
laolaltă cu bătrîni
voștri parte și trup,
să treacă astăzi în
sufletele voastre, iar
de la voi, nepoților
și strănepoților
voștri.

RUSU DĂNILĂ
participant la actul
de înmormîntare din 1 decembrie 1918

— Mda-mda... Când am plecat de acasă, explică el vesel fetiței, am uitat ușa deschisă. O aud cum scriștie, bătută de vânt. Ei, ce zici? Nu-i așa că am o ureche grozavă?

— Acum e rîndul meu, i-o tăie scurt iepurașul. Tăcerel Urechile lui parcă tremurau. Apoi, deodată, izbucni bucuros: — Sigur că da... E ceasul de acasă! A bătut ora două... I-aud perfect ticăitul. Și, adresîndu-se fetiței: Ce părere ai despre urechea mea?

Fetița nu răspunse nimic căci măgărușul tocmai cerea liniște. Își roti un timp urechile păroase de parcă ar fi fost prinse în șuruburi, apoi trase un răget triumfător: — Auziți! E sfîrșitul laptelui pe plită. L-am pus la fier și acum dă în foc...

— Ei, ce părere ai? Cine a cîștigat? o întrebă tustrei.

Fetița nu răspunse dintr-o dată. Se uita mirată la cei trei care așteptau nerăbdători să-și spună părerea.

— Aveți toți trei un auz foarte prost, spuse ea liniștită.

— Cum așa? N-am auzit eu pocnetul ușii de acasă?

— Eu locuiesc și mai departe, se miră iepurașul. Și n-am auzit tic-tacul pendulei?

— Și eu, ripostă măgărușul. Ce? E lucru ușor să auzi sfîrșitul laptelui pe plită tocmai de dincolo de deal?

Fetița nu se tulbură. Întrebă la fel de liniștită: — Și atunci cum de n-ați auzit că mamele voastre vă strigă și vă caută prin toată pădurea...

— Hehe, rise elefantelul. Am auzit, cum să nu aud...

— Pentru asta nu trebuie cine știe ce ureche, adaugă iepurașul...

— Îți închipui că n-am auzit? Ha! Mă faci să rîd. Asta aud toată ziua, aude toată pădurea, vorbi măgărușul.

Fetița se ridică să plece.

— Ei, stai! Unde pleci? Întrebă toți trei.

— Acasă!

— De ce? Casa ta e la doi pași și am fi auzit perfect, nu te-a strigat nimeni.

— Atunci înseamnă că eu am un auz mai bun ca al vostru, spuse fetița. Eu aud înainte de a fi strigată.

Și se depărtă.

Cei trei se priviră prosteste și, nu știu cum, urechile lor pleostite păreau că se micșorează din ce în ce. Pînă și urechile elefantului păreau acum mai mici, mult mai mici ca niște bănuți de aramă.

„CARTEA MEA
FRUMOASĂ”
Nr. 10

UN
PRIETEN
AL
COPILOR

tul în stradă în timp ce
cînițele hămăia stîns, iar
piticuli îl privea îngrozit.
Un singur lucru nu izbuc-
tea băiețelul în toamna ace-
ea: să se urce pînă la
portă și să culeagă singurul
fruct rămas acolo: mărul
cel roșu cu dungi aurii.
Încerca să se aprobe de el,
dar crenchiile uscate pîrtau
amenințător. Atunci înce-
puse să zvrile cu bețe și
șipci. Dar parcă era un
făcut. Nu-l nimeria de loc.
Aruncase cu pietre. Zadar-
nic. Doar una, în cădere,
fărmase pîpa piticului. Și
asta îl îndrăcise și mai multe
pe băiat. De cum se tre-
zea, alerga la portă și
încerca să-l doboare. Și pîn-
gea aproape de ciudă că
nu reușea.

Într-o dimineață însă, bă-
iețelul ieși din casă și se
îndreptă spre portă.

— Iar o să dea cu pietre
în mine, se cutremură în-
grozit mărul.

— O să-mi spargă și ti-
gurita.

— Ce-o fi tîluind în-
timp nu i se auzi decît
tenul. Într-o casă și un
oprî lingd vechii săi prie-
dar nici de data asta nu se
întoarse, deschise poarta.

Spre prînz băiețelul se
locui.

Trînul cîine nu-și mai găsese
grea ca nîci odată, iar bă-
iețelul îl pîrea piticului mai
roaba și mai multă. Cînea
ceea greu, curtea era pusă,
toarcerea sa. Timpul tre-
aștepta cu nerăbdare în-
întreba toți nedumeriți și
Ce se întîmplase? Ce? se
măcar nu se uitase la el.
turse ca de obicei. Nici
zvrilise cu pietre, nu-l scu-
legea nimic. Băiețelul nu
departe. Și nici el nu înțe-
ceste pasul spre colț și mai
peste gard săltînd volîn-
Nici cîinele. Mărul îl văzu
piticuli nu pricepea nimic.
portă și ieși în stradă.
însă nici o privire. Deschise
Băiețelul nu le aruncă
ascundea în cușcă.

Eram, se vede, toți trei cam într-o ureche. În dimineața aceea — ca în fiecare zi —, de cum se înfrînseră, începuseră să-și măsoare urechile. Și, ca în fiecare zi, tot de aci se iscase sradă:

— Am totuși cele mai mari urechi din lume, mormăise pulul de elefant topăind greoi în jurul celorlalți, mișcându-și urechea în nasul lor ca pe un preș scuturat de praf.

— Mari, dar zdrențuite și murdare, se înfrînseră iepurașul.

Parcă sînt tăvălite în cenușă. Uită-te la urechea mea, se lăuda el. E prelungă ca o sabie și catifelată ca un pămînt de trestie.

— Da, dar e uscată ca o păstie, spuse răutăcios măgărușul.

Priviți-mă bine, urechi ca ale mele nu găsești pe tot pămîntul: mari, dar totodată delicate și puternice.

Micută și curată ca un pahar, felita se opri pe o bancă din apropiere.

— Și nu e vorba de mărimea urechilor, vorbi pulul de elefant, deși, dacă le-aș întinde, aș putea fi confundat cu un avion gata de zbor. Urechile mele au cel mai fin auz: cînd mi-e sete eu aud clipețitul unui izvor de la o poartă.

— Ia te uită cu ce se lăudă, i-o reteză iepurele. Cine nu știe că noi avem cel mai bun auz? Eu, dacă vrei să știi, aud pînă și fosnetul unui fir de iarbă... și încă în somn!

— Săi Auziți un fișit? Nu vă speriați, e umbra unei păsări alunecînd peste fireață.

— Ești un lăudăros, spuse iepurașul, și mustața îi tremura de enervare. Nu se aude nimic.

— Usurel-usurel, îi potoli elefantul, făcîndu-și vînt cu urechile dăbățate. Știi ce? Haideți să facem o întrecere. Și, cum tocmai dăduse cu ochii de felita ce stătea sfioasă pe bancă, îi spuse:

— Vrei să fii tu judecătorul nostru? Să hotărîști cine dintre noi trei aude mai bine. Cum vei spune tu, așa să fie. Uite, încep eu... Faceți liniște! Tuna pulul de elefant și, lipindu-și urechea de un copac, închise ochii.

ÎNTR-ECERE

Erau patru vechi prieteni. Vechi de cînd băiețelul trecuse pentru prima oară lingă poartă se uscăse aproape pe oțet. Mai avea o singură creangă verde și, în ea, un singur măr roșu cu dungi aurii. Altfel, Altdat, de mult, toamna, merele picau de pe fiecare ram ca dintr-un sac.

Imbătrîniseră... Doar băiețelul se făcuse din ce în ce mai volinic. Uitasese mea cînd se ținea de zgarda cîinelui ca să poată veni pînă la poartă. Nu se mai băiețelul nu se mai urca putea ține roaba. Cei drept, în ea. Nici n-ar fi încăput... Cîinele cel lăptos își tocise dinții și se uita la oasele pe gard și sărea de-a dreapta.

MĂRUL

Scriitorul Mircea Sintimbreanu cu fiica sa Ioana.

Îmi trimit de fiecare dată povestirile în necunoscut, dar nu unor necunoscuți. Ne cunoaștem, cititorule, de mulți ani, de atîția ani încît s-a întîmplat un lucru ciudat: nici nu mai am nevoie să-ți știu numele și chipul ca să te pot chema și recunoaște. Iar dacă și glasul meu ți se pare cunoscut înseamnă că sîntem, într-adevăr, «prieteni din copilărie». Nu cred să mă înșel. Ne-am jucat, într-adevăr, adesea împreună. De-a v-ați ascuțit, de exemplu. Numai că eu mă bucur mai de fiecare dată după o foaie de hîrtie. Și, cu cît știți mai mulți și mai bine acest lucru, mă bucur mai mult.

În această cărticică mă ascund pentru prima dată. Iată, număr... Gata? Cine nu e gata îl iau cu lopata! Pînă în filele următoare...

MIRCEA SINTIMBREANU

AVENTURILE LUI ADRIAN

ROMAN-FOILETON
DE
EPSILON

Desene:
BURSCHI

CARPA DE LILAC (II)

Fapt e că cercetările conduse de Ringo-Coposu abia acum încep cu adevărat. Toată echipa face *bilibum ceak-pak* și în decurs de cinci-opt minute se întâmplă următoarele: detectivul scoate la iveală o batistă albă în care se află toate lucrurile găsite asupra lui Abdullah Kerim Kerimé, omul lovit de săgeata de plastic în holul clădirii Ministerului Bunurilor de Mincat. Lucrurile acelea sînt cunoscute cititorului: trei chei, o brichetă, semințe de dovleac, cincisprezece lei, o castană, mukul de luminare și fotografia unei fetițe, ca să nu mai vorbim de plic și scrisoare. Ce va face Coposu cu fleacurile acestea pe care le-a luat cu el? Iată ce face. Pune fiecare lucru în alt buzunar și, în timp ce umblă prin insulă, le pipăie pe rînd, cînd castana. cînd mukul de luminare, cînd cheile (și așa mai departe). Iată o fetiță. Nu seamănă cu fetița din fotografie. Castanii n-au fructe, e încă primăvară. La colț cineva vinde semințe de dovleac. Coposu cumpără un cornet, schimbă o hirtie de zece lei, stă de vorbă cu femeia de la semințe. Ceva-ceva parcă îi interesează din discuția asta: se întoarce spre Dim și țistuie din buze, după care se șterge pe cheile cu batista lui mare, galbenă. Cînd Coposu țistuie și se șterge pe cheile înseamnă că e *okei*, e totul în regulă. O întrebă pe femeia dacă nu i-ar putea găzdui peste noapte. Femeia zice că da. Merg mai departe. Altă fetiță. Nici asta nu seamănă cu cea din fotografie. Un lacăt ruginit la o poartă ruginită, oprind intrarea într-o livadă. Cheile. Una dintre cele trei chei deschide lacătul. Ringo îl înțuie la loc. Nu vor intra acum. La noapte vor intra în livada aceea. Iată moscheia, biserica turcească; are un turn înalt, înalt, se ridică spre cer ca un deget enorm, care parcă șoptește într-una celor care vin pe insulă: «Atenție, atenție, atenție!» Pe Adrian îl trec toți fiorii; cerul începe să se clatine și are amețeli de cînd se uită la turnul acela, ca un deget. Turnul se cheamă minaret. Nasfin nu mai vrea să-i urmeze. Nasfin zgîrie cu ghearele peretele minaretului. Cei patru se opresc. Ringo îngeunchează lîngă zid și ciocăne cu degetul în peretele alb. Nimic. Nasfin mîrîie, fuge pe scări în sus. Cei patru, după cîine. Iar ciocăne cu degetul Coposu. Ciocăne în peretele rotund al minaretului. Sună a gol.

— Cuțitul! cere Coposu.

Adrian îi dă cuțitul de turist pe care îl poartă la cîngătoare. E cuțit tare, de excursie, cuțit cu lamă lată și cu toc de piele. Ringo îl înfige în peretele alb. Dă o dată, de două ori și, hopa! în peretele alb se deschide o hruță pătrată. Cade de acolo un corn de tap. Un corn încîrligat. Cornul se rostogolește pe trepte. Iată și aripa de lilac. E ca o zdreanță neagră, făcută sul. Era împachetată în cornul de tap, în cornul încîrligat. Acum e în buzunarul adînc al lui Ringo-Coposu. Cornul de tap e în buzunarul lui Dim, care mustăcește misterios, trage din pipa goală. Așadar, aripa neagră de lilac există. Inima lui Adrian bate grozav, gata să-i spargă pieptul. Ilie Pălie nu-i emoționat, el ride prosteste, miroase o creangă de lilac, dar nu mai zice «ah, delicios!». I-a dat un cot zdravăn în burtă Ringo-Coposu și nu mai zice nimic, geme și miroase, pentru că cei patru sînt de acum în centrul insulei, în pină cetate și printre catacombe, și trebuie să înainteze grijuliu. Iată și cimitirul vechi. Detectivii se opresc o clipă la mormîntul lui Mischin Baba, cum fac turiștii, trec prin bazar, cumpără fleacuri, mîncîncă rahat cu apă rece, în stînga e fabrica de țigări. O iau însă în dreapta și intră — unde credeți? — la ceainăria «Treii papuci». De ce i-o fi zicînd ceainărie, cînd aici se vind toată ziua cafele și zaharicale. O fi secretul turcilor, gîndește Adrian. Intră la «Treii papuci» nu deodată, unul cite unul, și se așază la mese diferite. Adrian e cu Nasfin. El, fiind detectiv amator, lucrează cu însoțitor. Cere fiecare cite o cafea turcească, așa cum se

înțeleseseră de afară. Adrian ia sugiuc și halțiță. Lui Nasfin îi dă un fel de plăcintă. Turcul vinzător e gras, umbră în papuci, e ras în cap și poartă bretele. Nu e nimeni în local. Doar ei patru, cu cîinele cinci, care stau *bilibum ceak-pak*. Adrian ar vrea să comunice cumva cu ortacul lui, cu cîinele. Nasfin refuză, se face covrig, prinde muște cu gura — cleampl! —, apoi se culcă sub masă. Turcul vinzător iese în ușa prăvăliei; de fapt nu-i ușă, e un spațiu gol, în care atîrnă mărgele de sticlă înșirate pe sfori, iar sforile se ating. mărgelele clipocesc. de parcă ar ploua, cînd în mintea lui Adrian se întîmplă un iucru extraordinar. Pe micul detectiv îi trec toți fiorii. Pe masă, în fața lui, e un sfeșnic. În sfeșnic se află trei mucuri de luminare verde, exact ca mucul din batistă. Pe fiecare masă se află cite un sfeșnic cu mucuri de luminare verde. Îi vine să moară de emoție. E clar că de acum încolo vor petrece multe ore într-o mare aventură.

...Cei patru (cu cîinele cinci) care formează echipa de anchetă n-ar fi crezut în ruptul capului că asupra insulei se va abate o noapte atît de neagră, că vor fi puși în situația de a nu scoate o vorbă în ore în șir, făcînd (ceea ce cititorul știe deja) *bilibum ceak-pak*. Dar să nu ne prapim, graba strică treaba. S-o luăm pe firul faptelor *lavas-lavas*, cum zice turcul, cînd vrea s-o ia încetișor.

— Unde fugi, fata, brel? strigă proprietarul ceainăriei, postat în ușa deschisă, sub sforile cu mărgele, care îl gîdilau

plăcut pe turcul gras, burduhănos, virit în papuci enormi, de postav înflorat. Unde fugi, fata, bre?! Unde fugi ca zăluda, bre?! De ce nu mergi *iavaș-iavaș*, bre?!

Astfel vorbește turcul din ușa prăvăliei sale și, proptit de rama acelei uși, se scarpină pe spinare cu coada lungă-prelungă a pipei sale, făcută din spumă de mare; alteori și-o viră în legătura brîului, o eșarfă roșie, ca para focului, ca să se joace cu bretelele în care atîrnă pantalonii lui vîrgați, care îi acoperă picioarele crăcănate, burdihanul hrănit cu dulciuri și plăcinte. Sforile de mărgelă se clatină cu clipoceli delicate la fiecare mișcare a celui om mare și gras, încît turcul cu pipa nu pare a fi ceea ce este, iar locu! unde se află nu pare a fi de loc intrarea ceainăriei «Trei papuci»; acolo pare că e un acvariu cu lungi ierburile marine, printre care se mișcă lenevos, urît și greoi o balenă, o balenă care fumează dintr-o pipă lungă-prelungă, făcută din spuma mării. Așa i se pare lui Adrian. Poate că și istoveala îl ajută să vadă astfel; mai precis, soarele acela insistent din insulă, care a curs mereu asupra lui, i-a înfierbîntat creierul mic, i-a dat moleșeli insuportabile, l-a îndemnat spre vis, i-a arătat lucrurile din realitate într-un anumit fel, ca peste o secundă să le schimbe complet, să le facă exact pe dos, așa cum nu sînt acestea în realitate. Eh! Oboseală trecătoare, cum au totii detectivii în primejdioasa lor carieră. Își zice Adrian și se gîndește să-i ceară turcului din ușa ceainăriei o cană cu bragă rece, să se răcorească. Tocmai apucă să zică:

— Domnule turc, vă rog să...

Nu continuă însă, pentru că cel aflat în ușa ceainăriei e cuprins de o agitație nemaipomenită, sare din papucii de postav înflorat și, împungînd aerul cu coada lungă-prelungă a pipei sale de spumă de mare, dănește pe cineva care trece

pe ulița, strigă, mai nervos de astă dată, ceea ce strigase adineuri:

— Unde fugi, fata, bre?! Unde fugi ca zăluda, bre?!

De atîta foială și smucitură, sforile cu mărgelă de la intrarea prăvăliei se învîlmănesc foarte tare, bătute parcă de un vînt puternic, încît cei din echipa de anchetă pot vedea cu claritate pe cel dojenit de turcul cu burdihan. E o fetiță, desculță, cu bluză *pepit*, vreau să zic de pinzică subțire, cu multe puncte pe ea; pinzica e galbenă și punctele albastre. «Ea eh», își dă seama într-o fulgerare de gînd Adrian. E fata din fotografie. Îi cercetează din ochi pe ceilalți. Îi face cu ochiul lui Coposu-Ringo. Acesta îi răspunde mișcînd din sprînceana stîngă și frecîndu-și cu dosul palmei bărbia, care sună aspru, ca o perie de parchet. Clar. I se spune, cu alte cuvinte: «chestia asta cade în seama ta!» De acord, își zice Adrian, și, pe loc, își freacă și el bărbia. (Păcat că a lui nu sună la fel: lui încă nu i-a crescut nici puțușorul. Oare tuturor detectivilor amatori le crește greu puful bărbiei? O să-l întrebe odată pe Dim Epsilon. El știe de toate.) Îi caută din ochi pe ceilalți. Dim Epsilon mustăcește la masa lui; își mușcă pipa stînsă și ghicește în cafea. E formidabil acest Dim Epsilon; țara arde și el ghi-cește în cafea. Are, pesemne, în el un calm nebun. Poate de aceea s-a făcut scriitor de romane polițiste. Deocamdată își pune șapca în cap și, lovind cu un bobîrnac cozorocul de plastic, îl anunță pe scriitor: «Ține cont, Dim, că eu am șters-o. Am treabă». Vine și răspunsul dorit: Dim Epsilon țistuie și se pipăie în creștet, ceea ce înseamnă *okei*.

Își înfige apoi stînga în buzunarul pantalonilor, de unde scoate un pumn de semințe de dovleac, cu care se joacă în vîzul lui Adrian, și micul detectiv înțelege pe loc: «ne întîlnim, amice, acasă la femeia care vinde semințe de dovleac». «S-a făcut», își zice Adrian. Poate pleca. Nu însă fără a arunca o privire spre Ilie Pălie, acel Păsărilă al expediției. E cam prostănac acel delegat al Ministerului Bunurilor de Mîncat. Cam prostănac și fără minte. Umblă prin micul local și prinde muște blîzitoare, muște mari, muște grase, de insulă, muște din Ada-Kaleh. Le ia de aripioare și le depune pe benzile cu lipici care atîrnă de tavanul ceainăriei. E jocul lui. Îl lasă în plata domnului. Nu mai poate zăbovi. Aruncă din mers o mînă spre Ringo, care îi întinde (pitită în palmă) fotografia aflată printre lucrurile celui lovit de săgeata de plastic în gît, pe stînga, la jugulară. Îi strigă ciinelui, fără a-i dezvălui numele detectiv:

— Hai, prietene!

Nasfin se ridică în aceeași secundă, îl însoțește pe micul lui stăpîn în misiunea sa plină de primejdii și neprevăzut.

Trecînd pe lîngă turcul gras, încurcat în ațele cu mărgelă, îi întinde acestuia o hîrtie de cinci lei; ar fi trebuit să dea doar trei, însă lui Adrian îi place să facă gestul pe care îl vede atît de des repetat în filme: cînd detectivul e grăbit, nu mai stă să ia restul. Îi face vînzătorului un gest plictisit și îi spune cele două vorbe care sună teribil într-o asemenea situație. Care sînt cele două vorbe? Răbdare. O să le auziți. Adrian dă sforile la o parte, îi întinde turcului gras hîrtia de cinci lei, după care tale aerul cu dosul palmei a lehamite, de parcă ar trebui să gonească o muscă de pe nasul turcului, și zice cu satisfacție:

— Restul îți aparține!

Nu-i așa că-i grozavă situația unui detectiv? Adrian n-ar da bacșis, nu-i stă în fire, dar de dragul meseriei face orice. Detectivii adevărați au, pesemne, bani berechet pentru asemenea ocazii speciale. Adrian încă nu are asemenea sume; el are circa șapte-opt lei pe săptămînă pentru covrigi, oranjă, cinema și revista «Luminița». Atîta tot. Dar încotro a apucat-o fetița desculță?

Fetița desculță, cu bluză *pepit*, nu se zărește nicăieri. În insulă s-a lăsat întunericul. Ca să știe încotro s-o ia, Adrian scoate lanterna chinezească dintr-un buzunar al rucsacului și tale strada în lung; întîi în dreapta sa, apoi în stînga. Nasfin mîrlie. Într-adevăr, în stînga, departe, în îngustimea străzii cu pulbere galbenă, printre gardurile de bolovani, aleargă fetița desculță, cu bluză *pepit*. Adrian și Nasfin o iau pe urmele fugarei, fără să atragă prin nimic atenția asupra lor. Lanterna e stînsă, vîrîtă într-un buzunar al pantalonilor de cowboy. De pistoalele cu capse deocamdată nu are nevoie; o ia la fugă, în trap ușor, ca un alergător de cursă lungă, alergător de fond, cum se zice în sport, în timp ce Nasfin, cam nedisciplinat și prea zburdalnic pentru o cursă de urmărire, face fel de fel de sărituri inutile, țîșnind în lateral, tăvălindu-se...

*În numărul următor al revistei:
„Cîrma”, capitolul IV
al romanului nostru.*

ne-a chemat la ea și ne-a spus că a sosit timpul să ne arătăm cunoștințele despre orașul natal, tocmai în fața unui grup de profesori din Timișoara. În suflurile noastre emoția se lupta cu mindria... Acesta a fost începutul. Pe urmă a mers mai ușor, am prins curaj.

● **FĂT VICTORIA:** Sintem ghizi pe străzile orașului, în clădiri dar și prin... corespondență. Le-am povestit despre frumusețile cetății, prin scrisori, prietenilor noștri, elevii unor școli din Arad, Tirgoviste, Orașul Victoria.

● **BARANYI MIHAI:** Ce le spunem oaspetilor noștri, trebuie să fie exact, de aceea mă duc mai întâi la muzeu și cercetez totul cu atenție.

● **SUCIU ILEANA:** Am condus turiști din Bacău, Ploiești și chiar din străinătate. Un grup de vizitatori francezi, drept mulțumire, când s-au reîntors în țara lor mi-au trimis vederi.

● **FOGHEL SANDA:** Eu sînt ghid pentru cele trei mari porți prin care se intră în cetate. Ca să știu să le prezint vizitatorilor, am citit cit mai mult, am învățat.

● **BELIGĂR AUREL:** Cred că elevii din Cluj cărora le-am arătat monumentul lui Horia, Cloșca și Crișan și alte mărturii ale istoriei orașului nostru au fost mulțumiți de explicațiile mele. Mă ascultau cu multă atenție.

● **URS LEONID:** Întîi am fost ghizi pentru noi înșine. În orașul nostru se descopăr mereu dovezi despre viața strămoșilor. Când s-au săpat fundațiile pentru noile blocuri, am văzut cum s-au scos monede, arme. Tot ceea ce e vechi istoric, ca și lucrurile noi le iubim fiindcă toate sînt ale noastre.

● **INDREI MONICA:** M-am holițrit să învăț bine și să cunosc o limbă străină. Un ghid are mare nevoie de aceasta.

● **LUCA FIPUTA:** De multe ori, după terminarea vizitei, facem fotografii împreună. Pentru cei ce revin în orașul nostru, sintem prieteni cunoscuți și gazde primitoare.

● **BOTA SORIN:** Un ghid trebuie să fie în primul rînd un elev bun. Am încheiat anul trecut cu media 9,44. Cu mai puțin nu vreau să absolv nici o clasă. Poate cu mai mult.

● **PIIU GABRIELA:** Noua, pionierilor din cercul micilor ghizi de la Școala generală nr. 2, ni se spune «Cel 12 din cetate». Sintem cu toții prieteni nedespărțiți. Este frumos să fii ghid al orașului natal.

Mai întîi am crezut că este buni-cul unuia dintre noi. Pe urmă am aflat că nici nu locuiește în oraș. La cei 75 de ani ai săi, vine din Oarda cu motocicleta pe care o conduce singur. Iată de ce: fiindcă la Alba Iulia îl aduc amintiri scumpe și fiindcă îi sînt dragi copiii.

Urcăm cu el în cetate și cînd ajungem în fața sălii unde s-a cons-finit în urmă cu 50 de ani unirea mult așteptată a Transilvaniei cu Tara, emoția ne coplescește. La 1 decembrie 1918, bătrînul Rusu Dănilă din Oarda a fost aici, în mulțimea de participanți, care au dat glas voinței lor sacre de unire, împlinind o năzuință de veacuri a poporului român.

Povestită de un martor al Unirii, în fața noastră prinde viață ziua înscrisă cu litere de aur în istoria neamului... Toată suflarea Ardea-lului se pregătea să întîmpine acei zori din întîia dimineată a iernii 1918. Era o vreme noroasă, dar blîndă. Mă aflam atunci în comuna Oarda de Jos. Nu dormise nimeni, toată noaptea am vegheat. În co-muna noastră erau adunați cam 3 000 de participanți, care ve-niseră de pe Valea Jiului, din Pe-troșeni. Toată noaptea am cîntat și am jucat «Hora Unirii». Apoi am plecat, înainte de ziuă, la podul Mureșului, unde s-au rînduit oa-

menii. Veneau acum din Luncrăm, din Vinț, coloane și iar coloane fără sfîrșit. La ora șase dimineața am ajuns pe Cîmpul lui Horia din Alba Iulia, făcînd una cu cei peste 100 000 de țărani adu-nați din toate colțurile pămî-n-tului transilvănean. Clipe care îmi aduc și acum lacrimile în ochi le-am trăit vîzînd moții din Tara lui Avram luncu, așa îi spunea, în strale albe și cu tricolorul peste piept. Cîntau «Cîntecul lui luncu», «Tricolorul», «Steagul nostru», «Ho-ra Unirii».

Pe la orele 10, din piepturile tutu-ror s-a rostit într-o singură, puter-nică voce: «Vrem să ne unim cu Tara mună». Apoi, în liniștea de-săvîrșită care l-a urmat, s-a dat citire actului unde se spunea: «Aici am așternut tot ce-au dorit strămo-șii noștri, tot ce ne încălzește pe cei de față, precum va înălța pururi pe fiii și nepoții noștri».

Fiecare copil care l-a cunoscut pe moș Rusu Dănilă din Oarda îl socotește ca pe un bunic drag. Pe partea albă a fotografiei unde se află înconjurat de pionierii Școlii nr. 3 din Alba Iulia ne-a scris cîteva rînduri.

Sînt pentru noi neprețuite.

Un grup de pionieri de la Șc. gen. Nr. 1, 2 și 3 din Alba Iulia

PLAIA — De-sen de HAPRIAN MARIA, clasa I Vi-a A. Școala nr. 2 Sebeș.

Cei 12 ghizi la obeliscul lui Horia

Un medic român la

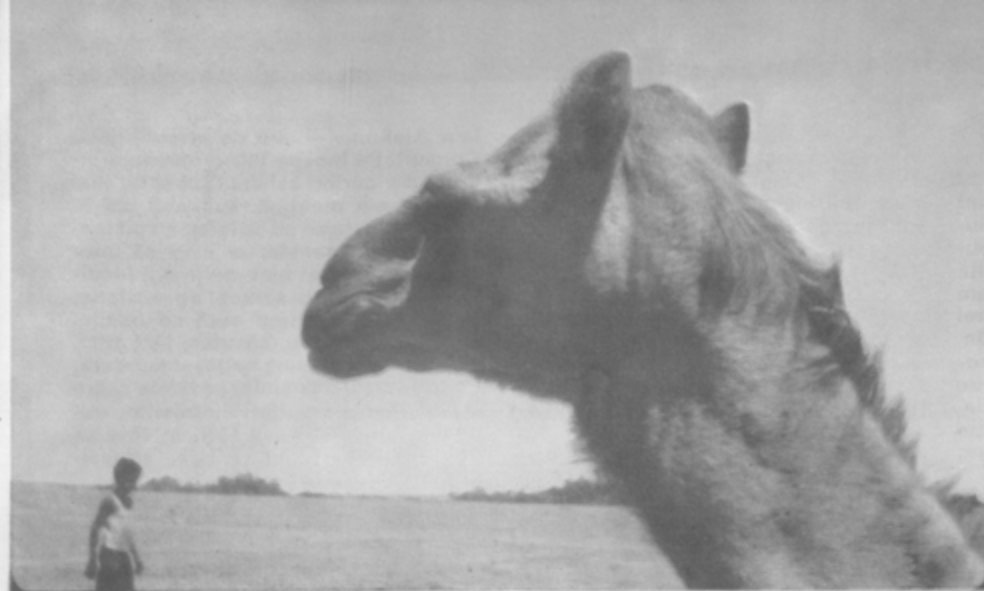
...Renault-ul alb, tip — caravană, cu însemnele Crucii Roșii Internaționale lipite pe capotă și pe tavan, gonește prin deșert. Cei dinăuntru privesc tăcuți aceste ținuturi aspre, bîntuite de vînturi nisipoase, unde vor rămîne timp de patru luni. Sînt doi medici români: dr. Nae Ionescu și dr. Clement Baciu. În urmă cu o oră avionul care a aterizat pe aeroportul Aden, i-a adus în capitala Yemenului. Este 25 ianuarie 1968.

...Zece luni mai tîrziu, la solicitarea redacției noastre, în clinica de ortopedie a Spitalului Brîncovenesc din București, chirurgul Clement Baciu a lăsat deoparte bisturiul și a luat în mînă condeiul să povestească pentru voi:

— A fost o vizită de lucru...

UN ORAȘ ÎN TRE DEȘERT ȘI OCEAN

Prima dimineață la Aden. Automobilul nostru aleargă pe străzi înguste, asfaltate, cu dungă galbenă la mijloc. La stînga și la dreapta, mici blocuri moderne și bungalouri, ferestruite de grilaje. Pe undeva, pe aproape, mormăie, ca un urs bătrîn, Oceanul Indian. Casele albe se cațără pînă sus, pe versantele roșietice ale munților vulcanici. Pe toate culmile, ziduri de vechi fortărețe, dinspre care coboară drumuri chinuite, pe care se vor fi scurs, în vremi trecute, suvoale nesfîrșite de arabi înarmați. E o căldură sufocantă: 40°C la umbră; ne conso-lăm cu gîndul că, pentru Aden, e tot ce poate fi mai puțin. Vîntul nisipos al deșertului Jauf — al treilea în lume ca întindere după Sahara și Gobi — zburdă deasupra orașului. Și totuși pe străzi e animație. Trecători în costume locale: pînzeturi ce acoperă coapsele, brîie late, cu buzunare de piele, cămăși înflorate, cu revere deschise, în cap turbane, iar în picioare, sandale. Unii vin dinspre port, alții se duc într-acolo. Portul e inima orașului. Adenul e un nod maritim internațional.

5

1—2. Adenul înseamnă și acest
bulevard modern, dar și aceste
ziduri groase, de lut, în spatele
cărora trăiesc ascunse femeile
haremurilor.

3. Oazele sînt «grădinile lui
Alah», spun localnicii.

4. Chiar și cînd se duce la
plimbare, arabul e înarmat pînă-n
dinți.

5. Cînd o vezi așa de pașnică
și somnoroasă, nu-ți închipui
că știe să muște teribil.

6. Nu te poți scălda în ocean
decît în locuri înconjurare de
asemenea plase. Dincolo de ele
sînt rechinii...

7. Spitalul «El Gomhuria». Aici
am lucrat vreme de patru luni.

ADEN

2

6

1

4

DINCOLO DE GRANITE GEOGRAFICE

Contactul meu cu spitalul a avut loc
chiar în prima noapte. Un bătrîn ye-
menit, mușcat de cămilă în plin deșert,
fusesse adus într-o stare gravă. Am
început să operez:

— Iod... Alcool... Clame... Pensă și
foarfece... Ligatură... Foarfece... Pen-
să...

Mîinile ajutoarelor mele cu față nea-

Fotografiile
au fost executate de
CLEMENT BACIU,
FRED ISLER
și
C. HADJI GEORGIU,
membri ai misiunii speciale
de Cruce Roșie,
la Aden.

7

gră se descurcă bine. Privirile ni se întâlnesc deasupra mesei de operație. Ne zîmbim. Acum nu mai sînt în colful sudic al Peninsulei Arabe, nu mai sînt nicăieri precis, în vreo parte a globului: trăiesc în plin teritoriu al corpului omenesc, dincolo de orice graniță geografică. «Acum două zile operam la Viena — mă gîndesc —, acum trei zile la București, astăzi în Aden. Da, medicina e universală». Sîntem oboșiți, dar mulțumiți. Ne ștergem pe frunte, aruncăm halatele, mănușile, galoșii. De sub costumele de protecție apar oamenii. Albi și negri. Cu toții am salvat un om.

PLUGURI ȘI IATAGANE

Mi se povestește despre Sanaa. Este un alt oraș al Yemenului, oraș vechi, cu clădiri ornamentate și — mi se spune — primul oraș din lume în care s-au construit case cu etaj. În jurul lui s-au depănat aventurile lui Ali-Baba și cei patruzeci de hoți ai săi. Este un oraș al munților, așezat pe o terasă de

noastră, liberă. În noiembrie 1967, ultimii colonialiști englezi au plecat din Aden. Și totuși, țărânel ce zgîrie cu plugul pămîntul uscat al țării sale poartă la sold iataganul.

BAZAR

Mă strecor cu greutate prin bazarul orașului. Oameni rezemați de ziduri și de stîlpi, așezați pe scăunele, pe lăzi, pe caldarîm te privesc cu curiozitate, te invită să le vezi marfa. Cămilele rumegă liniștite în fața tarabelor cu fructe exotice, urmărind cu dispreț mașinile care se aventurează pe aici. Din cînd în cînd, printre mașini, apare și cite un vînzător de apă cu mica lui șaretă, trasă de cămile, purtînd agale un butoi îngălbenit, ce se hurducă și scîrțîie amar. În bazar găsești multe și de toate: cămăși, tranzistori, pantofi, chiloți de baie, tutun, magnetofone, pulovere, parfumuri, castroane, chibrituri, fructe, pești, semințe ș.a.m.d. Deși prețurile sînt mici — pentru mărfurile intrate în Aden nu

lam Alekum» — aud de pretutindeni. Consultația începe într-o oarecare ordine, dar curînd asistenții mei nu mai reușesc s-o mențină. Bolnavii bat în ușile cabinetului cu minile, cu picioarele, cu bastoanele, ar vrea să intre toți deodată. Cei mai mulți sînt locuitori din cartierele sărace, de periferie, și vād pentru prima oară un medic. Acolo, la periferie, căsuțele sînt mici, pătrate, cu tencuială boțită și murdară. Pe trotuarele de pămînt se lăfăie capre și gunoaie. La colțurile străzilor, dughene înghebate din lăzi, în care se pot cumpăra țigări, fructe, «Pepsi-Cola» caldă...

ÎNTR-O GRĂDINĂ A DEȘERTULUI

...Astăzi merg să fac o vizită spitalului din Lahej. Mașina noastră aleargă prin deșert. În zare, un șarpe multicolor; o caravană de cămile, încărcate cu baloturi cu toate formele și culorile, dispăre ca un vis, înghițită de nisipurile sclipitoare. Ne apropiem de oaza Lahej. În stînga șoselei apar tufe, pomi, culturi de bumbac și iată-ne deodată în plină oază. Coroanele rotunjite ale cocotierilor acoperă cerul. Bananierii sînt încărcăți ca pomii de iarnă. Plante necunoscute, din care află că se face făină și săpun. Flori sălbatice, galbene, roșii, albe, mov. Cineva cîntă un cîntec tărăgănat ca pasul cămilor și unduioș ca dunele deșertului. Mîncăm într-un cort, pe talere de lemn, bucate fumegînde: orez fierit în sosuri aromatice, carne de oaie, pește. În coșuri mari, de papură, ne sînt aduse fructe culese din jurul nostru: banane, portocale, roșcove, rodii, un fel de pepeni galbeni și cite altele, cu gust ciudat. Arabul știe să fie cald și prietenos, precum prietenoase și calde sînt oceanul și deșertul. Arabul știe să fie necrutător și de nepătruns, precum de nepătruns și necrutător e oceanul și deșertul. Dar, dacă ajungi la sufletul lui, îți este mai mult decît un frate.

NEGRISORII

Păr cîrlionțat, ochi negri, jucăuși, fețe măsline, neștiutoare. Cîte căpșoare ca acestea am mîngîiat în Yemen! La început, pînă te cunosc, stau în grupuri strînse, cu minile la spate, cu capul aplecat într-o parte și te privesc bănuitor. De la un timp prind curaj se apropie și scot din buzunare toate bogățiile lor: pietricele, scoici, crabii, pui de broască țestoasă. Toate vor să îți le dăruiască ție, noul lor prieten.

— Șucran! Mulțumesc! le răspund eu, cu acest cuvînt pe care mi l-au adresat de atîtea ori pacienții mei din Yemen.

Mă înconjură acești cîțiva negrișori, cu picioarele goale, murdare, pline de răni. Miine ei vor fi tinerii arabi plini de energie, care vor munci și vor făuri un Yemen înfloritor, ca o oază a deșertului. Deocamdată, în miilocul luptelor și frămîntărilor care hotărăsc soarta noului Yemen, ei se joacă neștiutori cu pietricele, scoici, crabii, pui de broască țestoasă.

Dr. CLEMENT BACIU

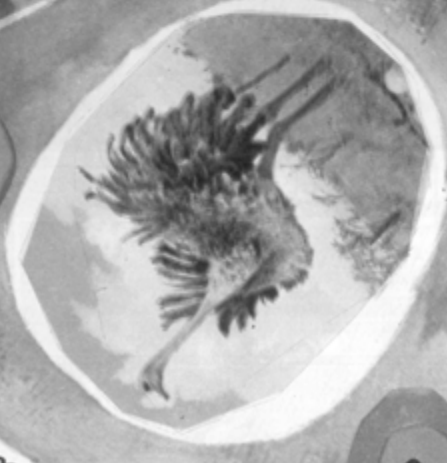
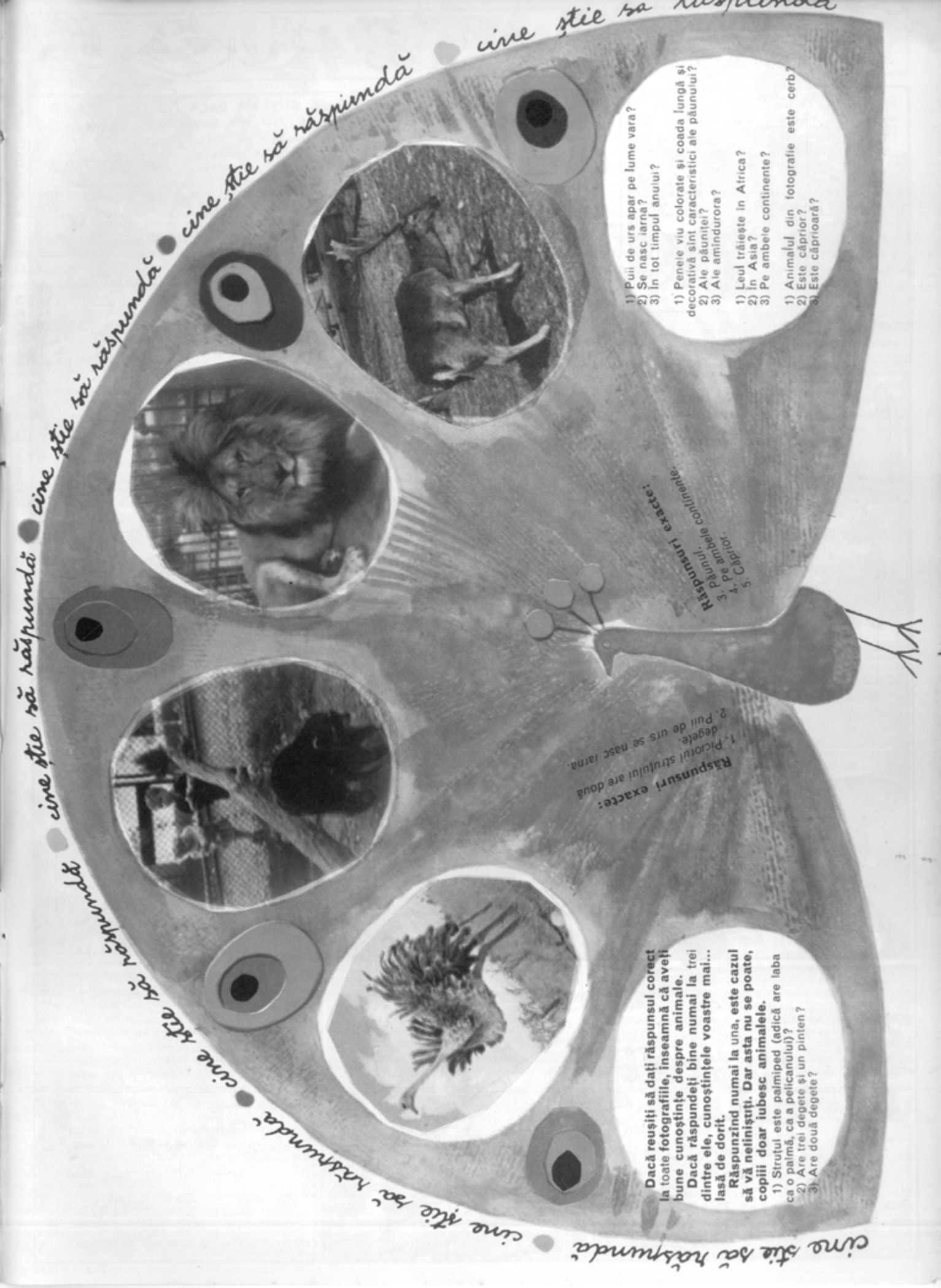
«Cum dai pînă? Cu cotul sau cu metrul?» Așa începe, în bazar, tocmeala.

2 400 m, apărut spre sud de vîrfuri de peste 4 000 m, veșnic înzăpezite, iar spre nord, de deșertul Jauf, veșnic fierbinte. Acum acolo se duc lupte. Lupte sîngeroase. Cele mai multe triburi arabe se războiesc, ca și în urmă cu sute de ani, cu iatagane ascuțite, care retează capetele dintr-o lovitură. Acolo, la nord de Sanaa, unde stăpînesc triburile regaliste ale deșertului, războiul e o meserie. Conduse de cite un prinț, triburile trăiesc în corturi, sînt mereu călare pe cămile și înarmate pînă-n dinți. Tot ce au se datorește jafului. Triburile se pradă între ele, pradă caravanele. Aici, în sud, oamenii sînt pașnici, lucrează pămîntul, fac comerț, pescuiesc, construiesc. O țară

se plătește vamă —, nu poți cumpăra nici măcar o lamă de ras fără să te tocmești cel puțin o oră. Nu e deci de mirare că pentru aparatul meu de filmat a trebuit să mă tocmesc o săptămînă.

«SALAM ALEKUM»

Policlinica spitalului. Mă așteaptă pe culoare o mulțime de pacienți, mai ales femei, acoperite, cu față cu lot, după legea musulmană, de «purdahuri» negre, sporovăind toate deodată, de te întrebă cum de s-or fi înțelegînd între ele cînd nici una nu ascultă ce spune cealaltă. Se uită spre mine cu curiozitate și speranță. «Sa-

Dacă reușiți să dați răspunsul corect la toate fotografiile, înseamnă că aveți bune cunoștințe despre animale.

Dacă răspundeți bine numai la trei dintre ele, cunoștințele voastre mai... lasă de dorit.

Răspunzând numai la una, este cazul să vă neliniștiți. Dar asta nu se poate, copiii doar iubesc animalele.

- 1) Strutul este palmiped (adică are laba ca o palmă, ca a pelicanului)?
- 2) Are trei degete și un pinten?
- 3) Are două degete?

Răspunsuri exacte:

1. Piciorul struțului are două degete.
2. Puii de urs se nasc iarna.

Răspunsuri exacte:

2. Păunul.
3. Caprior.

- 1) Puii de urs apar pe lume vara?
- 2) Se nasc iarna?
- 3) În tot timpul anului?

- 1) Penele viu colorate și coada lungă și decorativă sînt caracteristici ale păunului?
- 2) Ale păunitei?
- 3) Ale amindurora?

- 1) Leul trăiește în Africa?
- 2) În Asia?
- 3) Pe ambele continente?

- 1) Animalul din fotografie este cerb?
- 2) Este căprior?
- 3) Este căprioară?

EU ZIC SĂ MÎNCĂM CEVA ȘI PE URMA SA' VEDEM CE FAC MAIMUȚII NOSTRI.

IA SĂ VINĂ AICI NIȘTE NUCI DE COCOS ȘI NIȘTE BANANE !!!...

SĂ ȘITI CĂ DACA NU LE CULEGETI ELE NU VIN SINGURE !...

AM ÎMPRESIA CĂ AICI TREBUIE SĂ NE CĂUTĂM SINGURI HRANA CA ADAM ȘI EVA DUPĂ ÎZGONIREA DIN RAI.

DACĂ SCUTURĂM BINE CURMALUL ASTA, ESTE ÎMPOSIBIL SĂ NU DICE CEVA

DUPĂ CÎTE ÎȚI DAI ȘI TU SEAMA CURMALUL TĂU A FOST COCOTIER.

GREU SE CISTIGĂ O BUCĂȚICĂ DE NUCĂ DE COCOS PE ÎNSULĂ ASTA.

SĂ VEDEM ACUM CE FAC MAIMUȚII NOSTRI

AH!, CE-I ASTA?

—UITE CE SE ÎNTÎMPĂ CÎND LE DAI ASTORA TOPOARE PE MÎNĂ.

ÎN TIMPUL ACESTA, FIXII DES-
COPERA' ÎNSULĂ.
—TREBUIE SĂ FIE PE AICI PE APROAPE, NU PUTEAU AJUNGE MAI DEPARTE.

ȘI FIXII AU DEBARCAT.
—ADU PUSTILE, PISTOALELE ȘI LATURILE, TREBUIE SĂ PUNE-ȚI NOI MÎNA PE EI.

NĂZDRĂVĂNIILE LUI PĂCALĂ

SCENARIU: THEODORA PREDESCU
DESENE: SANDU FLOREA

EU SÎNT
MICUL „MUS”
ȘI VÎN DE PE
ALTĂ PLANETĂ.

NE NUMIM:
„GURĂ DE RECHIN”
„UN SÎNGUR OCHI”
„ÎNIMĂ DE MAMĂ”
„LACRIMĂ”
„DOUA VORBE” ȘI SÎN-
TEM NIȘTE BIEȚI
PIRĂȚI !!

...IAR NOI:
BIȚĂ ȘI TODIȚĂ
EROII POVEȘTIRII

EU SÎNT UN
PÎNGUIN DE TREABĂ
ȘI-S TARE AMĂRÎT
CĂ NU FAC PARTE
DIN POVEȘTIRE !

SĂ MĂ
RECOMAND:
SÎNT „MAIA”
FIICA
TUNGȘILOR

GOPIL
URMĂRIȚĂ
ÎN NUMERELE VIITOARE
ALE REVISTEI, PALPITANTĂ
POVEȘTIRE ÎN IMAGINI
MUS 2. FIR
DE PE
PLANETA ALBASTRĂ